OBISK ŠOLSKEGA CENTRA JOSIP JURČIČ

PRVOŠOLČEK IN MATURANT POD SKUPNO STREHO

Konec leta 1979 so prvi učenci prestopili prag novozgrajenega šolskega centra. Danes je pod skupno streho tisoč učencev iz grosupeljske, pa tudi iz drugih občin. Razdeljeni so v TOZD Osnovna šola in TOZD srednjega usmerjenega izobraževanja z dvema smerema: družboslovno-jezikovno in kovinsko-predelovalno. So šele na začetku svoje poti, a že so se pričeli uveljavljati. Z učenci smo se pogovarjali o njihovem življenju in delu na šoli.

Maja Strmole, Ivančna gorica, 6. razred OŠ: »Stara mama ima kmetijo. Bilo mi je všeč in zato sedaj obiskujem kmetijski krožek. Na stari šoli smo imeli manj učilnic. V tej novi šoli pa je lepše in tudi opremljena je precej bolje.«

Branka Kammikar, Studenec, 7. razred OŠ: »Aktivna sem v šolski skupnosti in pionirski organizaciji. Skupnost pripravlja programe in nastope ob različnih priložnostih, aktivne so »zelene straže«, ki skrbijo za okolje, pomagamo slabšim učencem. Razredna skupnost ima dvakrat mesečno sestanek, sodelujemo na redovalni konferenci. Ko bom končala osnovno šolo, bom ostala tu, saj bi rada postala vzgojiteljica. Starejši povedo marsikaj o srednji šoli, vprašam pa lahko tudi v šolski svetovalni službi«.

Aljoša Koščak, Gabrovšca, 7. razred: »Morda se bom vpisal v srednjo tehnično, ker me to veseli. Trenutno sem v livarskem krožku v Livarju. Delamo modele in jih vlivamo. S starejšimi učenci se dobro razumemo.«

Samo Kavšek, Ivančna gorica, 8. razred: »Sem predsednik mladinske organizacije. Uresničujemo plan. Tako smo zbirali star papir, bili na delovni akciji v Zagradcu... Najbrž bom šel na lesno. Rad bi ostal tu, a žal nimamo te smeri. Vpisan sem tudi v lesarski krožek. Ob novem letu smo osmi razredi pripravili program. Tekmujemo tudi za Kidričevo bralno značko in smo edina osnovna šola v občini, ki dela na tem. Lani je sodelovalo 100 učencev.«

Tomi Mišmaš, Krka, 8. razred: »Sem športni referent. Vsak razred ima svojega predstavnika. Pogovorimo se kaj bi bilo najbolj zanimivo. Telovadnica je velika in tudi pozimi lahko igramo rokomet. Poleti ima zunaj lahko telovadbo več razredov naenkrat. Šel bom na živilsko v Kamnik.

Delujem še v biološkem krožku, kjer smo raziskovali čistost in uporabnost okoliških voda in obiskali stare mline ob Krki. To smo objavili tudi v Pionirskem listu in dobili nekaj nagrad. Bili smo aktivni tudi v tekmovanjih v SLO, kjer smo bili med prvimi.«

Na šoli imajo tudi obrambni krožek, ki je množičen. Njihova mentorica Jožа Mišmaš, je prejela za delo tudi posebno priznanje. Obrambni dan so imli 18. novembra na obletnico, ko je tovariš Tito obiskal Pristavo. Ob tej priložnosti so se srečali z nekaterimi borci. Ob praznikih pripravljajo nastope ue le v šoli, temveč tudi v KS in delovnih organizacijah. Veliko se povezujejo s podružničnimi osnovnimi šolami. Dopolnilni pouk pri nekaterih predmetih imajo tako za slabše kot najboljše učence, ki si tako še dodatno razširjajo obzorje svojega znanja. Vozači, ki jih ni malo, imajo organizirano varstvo. S prevozniki se redno dogovarjajo, tako, da večjih težav ni in so urniki in vozni red usklajeni. »Pa kuharice moramo tudi pohvaliti«, pristavijo ob koncu, »ker zelo dobro kuhajo!«

Izvenšolske dejavnosti so tehniško-prometna—gospodarska, poljudno-znanstvena, šolsko športno društvo in kulturno društvo. Poleg krožkov, ki jih imajo tudi na večini drugih šol, omenimo nekaj redkih. Čebelarski krožek vodijo čebelarji iz krajevnih skupnosti Stična in Ivančna gorica. Lesarskega pripravljajo v sodelovanju s Šinolesom, kmetijskega pa s Kmetijsko zadrugo Stična. Livarski krožek deluje pod okriljem IMP DO Livar, vodita ga Jože Mravlje in Mihael Dovč. Sodelovanja z okoljem je torej veliko. Osnovna šola ima na centralni šoli 621 učencev, skupaj s petimi podružnicami, ki so razstresene od Višnje gore do Ambrusa pa 964.

SREDNJEŠOLSKO USMERJENO IZOBRAŽEVANJE

Igor Kepa, Višnja gora, 1. letnik, kovinar: »Med srednjo in osnovno šolo je precej razlik, saj imamo vrsto novih predmetov. Med sabo smo dobro povezani in lahko predlagamo nove načine pouka oziroma, kako bi bil lahko boljši. Na razpolago je vrsta dodatno opremljenih učilnic za biologijo, fiziko, kemijo... Telovadnica je zelo velika. V 1. letniku imamo praktično delo v delavnicah ki so dobro opremljene in je poskrbljeno za varnost.«

Jovan Hekić, Dobrepolje, 2. letnik, kovinar: »V šolo se vozim s šolskim avtobusom čez Krko in Hočevje ter zato nimam časa za izvenšolsko udejstvovanje. Sem pa aktiven v mladinski organizaciji in predsednik razreda. Včasih imamo težave pri uresničevanju sklepov v razredu.«

Helena Kastelic, Šentvid, 3. letnik, družboslovka: »Sem predsednica OO ZSMS. Kovinarski oddelki bi se lahko bolj vključevali v delo. Težko je določiti uro sestanka, da bi bili vsi prisotni. Če le moremo, ga imamo vsak teden. Žal pa vedno manjkajo isti razredi, ki so nato neobveščeni.«

Mimogrede, kovinarski oddelki so sestavni del Litostroja, vendar je težko doseči kvalitetno povezavo z matično šolo. Letos se dogovarjajo, da bi bili osamosvojeni.

»Na šoli deluje šolsko športno društvo", nadaljuje Helena, »Kulturno društvo, ki vključuje literarno-novinarsko sekcijo, recitatorsko dramsko sekcijo, bralno značko, dekliški pevski zbor, in šolski radio, kemijskobiološki krožek, tehniški krožek, krožek OZN ter marksistični in obrambni krožek. Obiskujemo tudi dva fakultativna predmeta: italijanščino in francoščino. Najaktivnejša je recitatorska sekcija, ki pripravlja več je recitale, kot na primer »Večer pri Obrščaku«, in dramska, ki pripravi vsako leto po eno igro s katero nastopa po vsej občini. V ŠSD se ukvarjajo predvsem s šahom, a tudi z nogometom in rokometom. Pevski zbor nastopa na Taboru v Šentvidu ter po občini.

OO ZSMS je povezana s srednjo usmerjeno šolo družboslovne in kovinarske usmeritve iz Črnomlja. Pripravljamo še tesnejše sodelovanje na kulturnem in športnem področju. Razvito je sodelovanje s krajevnima skupnostima Ivančna gorica in Stična. Nastopamo na proslavah, udeležujemo se delovnih akcij, smo krvodajalci. Vsako leto se udeležujemo različnih kvizov in v »Tito-revolucija-mir« smo lani prišli do republiške ravni. Sodelujemo tudi z raziskovalno skupnostjo in lani smo dobili pri njih več pohval in nagrad. Aktivni smo tudi v republiškem merilu na jezikovnem področju. Ves čas pa vsklajeno delujemo s šolsko skupnostjo.

Kmalu bomo izvedli med učenci anketo o dobrih in slabih straneh usmerjenega izobraževanja pri nas. Sledila bo okrogla miza z izobraževalno skupnostjo, o tehproblemih pa bomo pisali tudi strokovnemu svetu pri posebni republiški izobraževalni skupnosti. Tako bo teorija povezana s prakso.

Samoupravno življenje šole je na visoki stopnji in upoštevana je tudi naša beseda. Želimo si, da bi šola ostala v taki kot je ali pa, da bi se njena dejavnost še razširila, tako, da učencem ne bi bilo treba iskati šolskih mest drugje.«

Andreja Pečjak, Ivančna gorica, 3. letnik družboslovka: »Veliko se ukvarjamo s težavami učencev pri šolanju, ob konferencah pa redno pregledujemo učni uspeh in kaj bi še lahko izboljšali. Težko je krbeti za obveščenost vseh, ker se nekateri pač požvižgajo na sestanke. Ponekod je veliko izostankov in razmišljamo, kako bi jih zmanjšali. Pogovarjali smo se, da bi na šoli imeli nabiralnik, kjer bi zbirali predloge in bi nato imeli na dnevnem redu. Želimo najti pravo vsebino, da bi bili sestanki zanimivi.

Ne smemo pozabiti na našo medioteko, ki jo vsi v centru radi uporabljajo saj imajo bogato izbiro tako knjig kot revij. Pohvale vreden je šolski radio, ki ima oddajo enkrat tedensko in ga vsi poslušajo. Na šoli želimo ustanoviti pesno skupino za rock and roll.

Če problemov, ki se pojavljajo ne moremo sami razrešiti, ga sprožimo na pedagoški konferenci, kjer sodelujemo tudi učenci. S proizvodno prakso so eni bolj drugi manj zadovoljni. Povsod nam še ne posvečajo dovolj pozornosti. Je pa za nas to priložnost, da spoznamo nove poklice.«

Renata Marolt, Ljubljana, 4. letnik gimanzije: »Prvi dve leti sem hodila na gimnazijo Poljane v Ljubljani. Tu se med sabo bolje poznamo, kar je najbrž zato ker je manj učencev. Bala sem se prevoza, pa me sedaj ne moti več. Bila sem zelo presenečena nad tem kako dobro so me sprejeli in kako profesorji upoštevajo vozače in njihove težave. Pouk je tu prav tako kvaliteten in sodoben kot v Ljubljani.«

Tomaž Koščak, Ivančna gorica, 2. letnik, kovinar: »Proizvodno delo je različno kvalitetno glede na tovarno, kjer delaš. Ponekod učenca le izkoriščajo in ga premalo seznanjajo z delom. Ponekod pa nam delavci posvečajo veliko pozornosti. Vse probleme smo obravnavali in jih skušali razrešiti.«

Šola sodeluje z IMP DO Livar, ki ji pomaga tako kadrovsko kot materialno. Opremili so jim nekatere delovne kabinete. Za praktični pouk imajo tudi zunanje sodelavce iz OZD iz občine, predvsem SGP Grosuplje in IMP DO Livar. Za te profile imajo tudi veliko težav. Zahteve so velike, prav ti potrebni profili pa so iskani in dobro plačani tudi v organizacijah združenega dela. Šola nima kadrovskih stanovanj, vendar upajo, da bodo v sodelovanju z občinsko stanovanjsko skupnostjo tudi ta problem rešili. Tudi prometne povezave z Dobrepoljem bi morali izboljšati. Trenutno je v srednji šoli okoli 400 učencev in 23 učiteljev.

Center ima pod svojo streho kar tisoč učencev od tistih prvošolčkov do maturantov. Zgradili smo ga zase, za svoje otroke, s svojimi prispevki. Zato moramo zanj nenehoma skrbeti.

Ivo Brečič

● 5. SREČANJE PIONIRJEV JUGOSLAVIJE

»Skupaj smo lepši, skupaj močnejši«

Pionirji občine Grosuplje smo bili povabljeni, da predstavljamo republiko Slovenijo na 5. srečanju pionirjev Jugoslavije v Sarajevu, od 22. do 25. decembra. Na zbor pionirjev „Zajedno smo lepši, zajedno smo jači", je odšla delegacija, ki smo jo sestavljali: Damijana, Nataša, Jelka, Alenka, Iris, Nada, Tomaž, Bojana in Gorazd.

V sredo zvečer smo na ljubljanski postaji stopili na vlak za Sarajevo. Kmalu po odhodu vlaka s postaje je odprl vrata kupeja nek človek, verjetno iz Bosne in Hercegovine. Začel je nekaj pripovedovati o svoji ženi in otroku. Nismo ga razumeli, zato smo mu rekli, naj gre v sosednji kupe in se pogovori s tovarišicami. Čez nekaj časa se je vrnil in se začel zahvaljevati, mi pa sploh nismo vedeli zakaj. Rekel sem mu, da je dobro in, da se ni treba zahvaljevati, čeprav nisem vedel, zakaj se je sploh zahvaljeval. On pa mi je odgovoril: „Skroman si mi ti, Intelektualac". Takrat sem dobil ime Intelektualac, ki se me je držalo še v Sarajevu. Ker smo se dolgočasili, smo se začeli z njim pogovarjati. Po nekaj zbadljivkah je verjetno tudi njemu prikipelo in mi je rekel: „Intelektualac, zar si ti neko ženskonjo? " Hitro sem mu odvrnil: „Pa naravno, zar ne vidiš." Sedel sem namreč pri petih dekletih. Po tem pogovoru smo se vozili še kakih deset ur.

Ko smo zjutraj prišli v Sarajevo, so nas na postaji čakali učenci OŠ Silvije Strahomir-Kranjčević. Vsak od gostiteljev si je izbral enega izmed nas in ga odpeljal na svoj dom. Tam smo se najprej odpočili in dobro naspali, zvečer pa odšli v kino Romanija, kjer smo se odlično zabavali. Naslednji dan smo od[illegible] v dom pionirjev Boško B[illegible], kjer sem zvedel, da [illegible]nom novi predsednik pionirskega odreda Bratstvo-Edinstvo. Potem smo odšli na spomeniški park Vrace. Tam smo si ogledali muzej v spomin padlih v Sarajevu. Po manifestaciji in ogledu muzeja smo odšli na Trebević in si ogledali stezo za bob. Imeli smo srečo in videli dva sankača, kako sta se spustila po stezi. S Trebevića smo zopet odšli v Sarajevo v dvorano za umetnostno drsanje in hokej – Zetro, od tam pa v Skenderijo, kjer smo se pozdravili s predstavnikom mesta, potem pa zaplesali kolo. Ogledali smo si skakalnice na Igmanu. Ob pogledu na strmino mi je zastal dih. Šele sedaj sem spoznal, kako mora biti tekmovalec pogumen. Ob štirih popoldne so nas zopet pripeljali na Skenderijo, kjer so nas pričakali domačini. Zvečer smo imeli v domu BOŠKO BUHA ples. Tam smo se pobliže spoznali z drugimi pionirji. Ko smo odšli iz doma, smo odšli še na sprehod ob Miljacki.

V soboto smo šli ob osmih zjutraj v Skenderijo, kjer smo imeli generalko za večerni nastop. Po dvourni generalki smo se zabavali po lastni želji do petih, ko smo se zopet zbrali in pripravili za nastop. Delegacija vsake republike je k nastopu prispevala delček, ki je predstavil Jugoslavijo kot celoto. Z zaključno manifestacijo „Zajedno smo lepši, zajedno smo jači", se je končal naš obisk v Sarajevu. Vračali smo se polni nepozabnih vtisov.

Spoznali smo predolimpijsko Sarajevo, ki že pričakuje tekmovalce. Dobili smo veliko novih prijateljev iz različnih krajev Jugoslavije.

S tem srečanjem smo ustvarili še trdnejšo vez bratstva in enotnosti med jugoslovanskimi pionirji.

Gorazd Kavšek
7. d razred
OŠ Stična

Razstava ptic

V prostorih Družbenega doma je Društvo za varstvo in vzgojo ptic Grosuplje od 5. do 8. januarja priredilo tretjo razstavo ptic. Razstavljenih je bilo 150 sobnih in 40 zunanjih ptic. Na razstavnih panojih je bilo največ barvastih kanarčkov, nekaj manj pa čopastih kanarčkov, papig, križancev med zunanjo ptico in kanarčkom ter nekaj primerkov eksotičnih ptic. Gojitelji sobnih ptic so razstavili predvsem kvalitetnejše ptice, ki so bile dobro ocenjene na društvenem in republiškem tekmovanju.

Najbolj zanimiva pa je bila zopet voljera z zunanjimi ptičami, ki vedno pritegnejo pozornost obiskovalcev. Dejstvo je, da večina ljudi zelo malo pozna zunanje ptice. Znano pa je tudi dejstvo, da je zimski čas najprimernejši za opazovanje ptic, ki se gostijo ob krmilni hišici. Poleti so namreč ptice skrite v igrivi sceni sence in svetlobe globoko v razkošnem vrtu, pozimi pa nastopijo kot na odru. Marsikdo ob pogledu na krmilnico presenečen ugotovi, da ne pozna svojih pernatih sosedov, da je tujec v naravni soseski.

Člani grosupeljskega društva so pripravili tudi srečolov ter oranizirali prodajo sobnih ptic. Na razpolago je bila tudi literatura o varstvu zunanjih ptic in vzgoji sobnih ptic, za katero pa žal obiskovalci niso imeli posebnega interesa.

Ugotovljeno je dejstvo, da se zainteresiranost občanov za dejavnost društva, ki deluje na področju občine Grosuplje, od aprila 1981, kot 26. društvo v Sloveniji, le počasi stopnjuje, saj se število obiskovalcev razstave vsako leto povečuje. Delno je temu vzrok večanje števila članov društva (ob ustanovitvi jih je imelo 15, sedaj jih ima 21), ki v svojem okolju razširjajo ornikulturo, veliko pa vpliva na obisk lokacija razstavnega prostora ter reklama v sredstvih javnega obveščanja.

Razstava ptic pomeni društvu poleg določene popularizacije svoje dejavnosti edini vir dohodka. Društvo ne prejema nikakršnih dotacij. Z dohodki razstave pokriva stroške za zimsko krmljenje zunanjih ptic, saj nabavi vsako leto od 300-500 kg hrane, ki pa ima danes že astronomsko ceno cca 130 din za kilogram. Del dohodka porabi za izobraževanje članov, za stroške društvenega tekmovanja ter za stroške udeležbe na republiškem in državnem prvenstvu sobnih ptic. Svetovnega prvenstva se društvo zaradi znane gospodarske situacije še ni udeležilo, čeprav je to njegova velika želja. Prav tako želi društvo prirediti razstavo še v kakšnem drugem kraju občine, a je žal izvedljivost take prireditve povezana vedno tudi z ekonomskim učinkom oziroma z izdatki in prihodki, čeprav so člani vedno voljni s svojim entuzijazmom in prostovoljnim delom prispevati k uresničitvi svojih humanih ciljev za varstvo in zaščito ptic, ki so del našega naravnega okolja.

MIHA AHLIN

Hodimo po Titovi poti

Tudi letos smo ob rojstnem dnevu naše domovine slovesno sprejeli v pionirsko organizacijo male cicibane. Zbrali smo se v kulturnem domu v Grosupljem. Veliko nas je bilo od nastopajočih, cicibanov, tov. učiteljev in gostov pa do staršev, ki so prišli pogledat svoje šolarje-pionirje.

Po uvodnem nagovoru se je zbranim predstavil otroški pevski zbor, potem pa so nastopili z recitacijo tudi bodoči pionirji. Nekaj spodbudnih besed sta povedala predsednik PO „Stojan Šuligoj" in predsednica mladih članov RK. Nato pa je prišel trenutek, ki smo ga že nestrpno pričakovali. Vsi cicibani so vstali in obljubili, da se bodo pridno učili, pomagali staršem in starejšim ljudem, da bodo ljubili svojo domovino in gradili novo življenje, v katerem bo polno radosti in sreče. Po svečani zaobljubi je pevski zbor zapel pionirsko himno mlade pionirje pa je pozdravila pomočnica ravnateljice. Podelili smo še pionirske simbole in tako strnili kratek kulturni program. Na sporedu je bila še risanka Zvezdica zaspanka, ki smo jo pripravili kot nagrado mladim in še neizkušenim pionirjem.

Veseli smo, da je naša PO bogatejša za nove člane. Upamo in tudi želimo, da bi svoje naloge vestno in dobro izpolnjevali, da bi se spominjali našega največjega prijatelja Tita in njegovih besed: „Pionirji, vaša prva in največja dolžnost je učenje!" Zatorej, mladi pionirji, bodite ponosni na vaše prednike, obujajte spomine na kurirje med NOB in bodite veseli, da ste sinovi takih mož in žena, ki so se z vsem srcem borili za svobodo svoje domovine. „Biti pionir je nekaj velikega, biti dober pionir pa je še nekaj večjega!" je omenil v svojem pozdravu predsednik PO. Zapomnite si njegove besede in hodite po Titovi poti, gradite svoj svet v svobodi in sreči, zrastite v zdrave ljudi, ki bodo vredni svojega imena in bodo ponosni živeli v svoji domovini – Jugoslaviji.

Dijdka Kastelic, 7. d
Osnovna šola
„Louis Adamič"
Grosuplje

Pravi Dedek Mraz

Dolgo časa smo razmišljali, kako bi popestrili in vsebinsko obogatili praznovanje DEDKA MRAZA v dobrepoljski dolini. Vsakoletni finančni problemi so nam že nekoliko jemali voljo do tovrstnih prireditev, saj se je vse skupaj iz leta v leto ponavljalo in bilo brez prave vsebine. Tako smo že na prvem sestanku zbora delavcev v mesecu septembru sklenili, da v letu 1983 pristopimo drugače k praznovanju DEDKA MRAZA. Najprej smo pripravili osnutek programa s sodelovanjem učencev, učiteljev, KS, delovnih organizacij. Sledili so razni dogovori, novi predlogi, ki so sloneli na konkretnosti in vsebinskih osnovah. Vse to delovanje je rodilo konkreten program in konkretne obveznosti vseh dejavnikov, ki so se vključili v delovanje in priprave prireditve ob DEDKU MRAZU. Veseli smo bili vzpodbudnega sodelovanja predvsem predstavnikov delovnih organizacij iz KS Videm-Dobrepolje, posebej pa delovne organizacije BLACK — DECKER iz Brvac pri Grosupljem. Konkretni medsebojni obvezujoči dogovori so bili rezultat, da je praznovanje za DEDKA MRAZA tako lepo uspelo po materialni in vsebinski obliki. Težko je izbrati besede, da bi se vsem delavcem navedenih delovnih organizacij zahvalili za razumevanje in sodelovanje.

Dne, 30. 12. 1983, smo že ob 13.00 uri pričeli z novoletnim praznovanjem, ki je bil pravi srečni dan tako za najmanjše kot starejše otroke. Simpatičen možakar iz Zdenske vasi je za to priložnost pripravil dva lepa konja in zanimivo okrašeno kočijo, v kateri je prevažal »ta pravega DEDKA MRAZA« v spremstvu snežink in palčkov. Najprej smo jo mahnili na podružnično šolo KOMPOLJE, kjer je bilo za tiste otroke ta obisk nepozabno doživetje. Vsi so dobili praktična darila, otroci pa so se predstavili z bogatim in zanimivim kulturnim programom. Srečanje z DEDKOM MRAZOM je bilo posebno doživetje tudi zato, ker smo letos to vlogo zaupali znanemu gledališkemu igralcu iz ŠENTJAKOBSKEGA GLEDALIŠČA. Bili smo enotnega mnenja, da bomo tudi v prihodnje povabili takega Dedka Mraza, ki se zna vsakemu otroku približati in s tisto pravo toplino pravim pristopom. Iz Kompolj se je DEDEK MRAZ preselil v ISKRO, nato na VIDEM pred trgovino ŠPELCO. V času, ko je bilo konec risank, so se otroci vsuli iz kina naravnost pred trgovino, kjer so v napetem, pričakujočem vzdušju pričakovali DEDKA MRAZA. K napetemu pričakovanju je svoje prispevala domača glasba in čez nekaj minut se je prikazala kočija z kočijažem in DEDKOM MRAZOM. Razni vzkliki navdušenja so preplavili osrednji prostor na VIDMU.

Vse je hitelo k DEDKU MRAZU, snežinkam, palčkom, kočiji, Komaj si je vtrl pot do mikrofona, da je lahko pozdravil vse prisotne, predvsem najmlajše. Prav najmlajši so ob petju, recitiranju bili najprej obdarjeni s praktičnimi darili. Starejši učenci so dobili skupna darila in sicer prenosno TOMOSOVO smučarsko vlečnico, mizo za namizni tenis, loparje, mrežico. Nepopisno veselje in navdušenje ni imelo konca. Pika na i pa je bil za zaključek obisk DEDKA MRAZA, ko je v spremstvu dveh predstavnikov BLACK — DECKER-ja podaril učencem višjih razredov razna orodja in opremo omenjene delovne organizacije iz BRVAC pri Grosupljem za potrebe tehnične vzgoje. Težko je najti besede zahvale za to dragoceno darilo.

Izkoriščam to priložnost, da se javno in iskreno v imenu učencev in delavcev šole najiskreneje zahvalim delavcem BLACK-DECKER za dragoceno in koristno darilo. Enaka zahvala gre ISKRI in STOLARNI iz dobrepoljske doline. Z opremo, ki smo jo dobili, bo tehnična vzgoja na šoli stopila v novo obdobje delovanja. Tako bo tehnična in delovna vzgoja in izobraževanje, vzgoja za ustvarjalnost pri delu, povezovanje pouka s proizvodnim delom, življenjem in samoupravno prakso, imela pomembno vlogo pri pripravljanju mladine za delo in za življenje. Pri tehnični vzgoji bo učenec postopno in sistematično, teoretično in praktično ob delu spoznaval logiko in zakonitosti človeškega dela ter dojel, da je delo kot osnovni pogoj za svojo in družbeno eksistenco in razvoj. Skratka naše delo bo v prihodnje pri tehnični vzgoji kvalitetnejše in vsebinsko bogatejše. Zato pravimo, da je bil konec decembra 1983 pri nas »ta pravi DEDEK MRAZ«.

EDI ZGONC